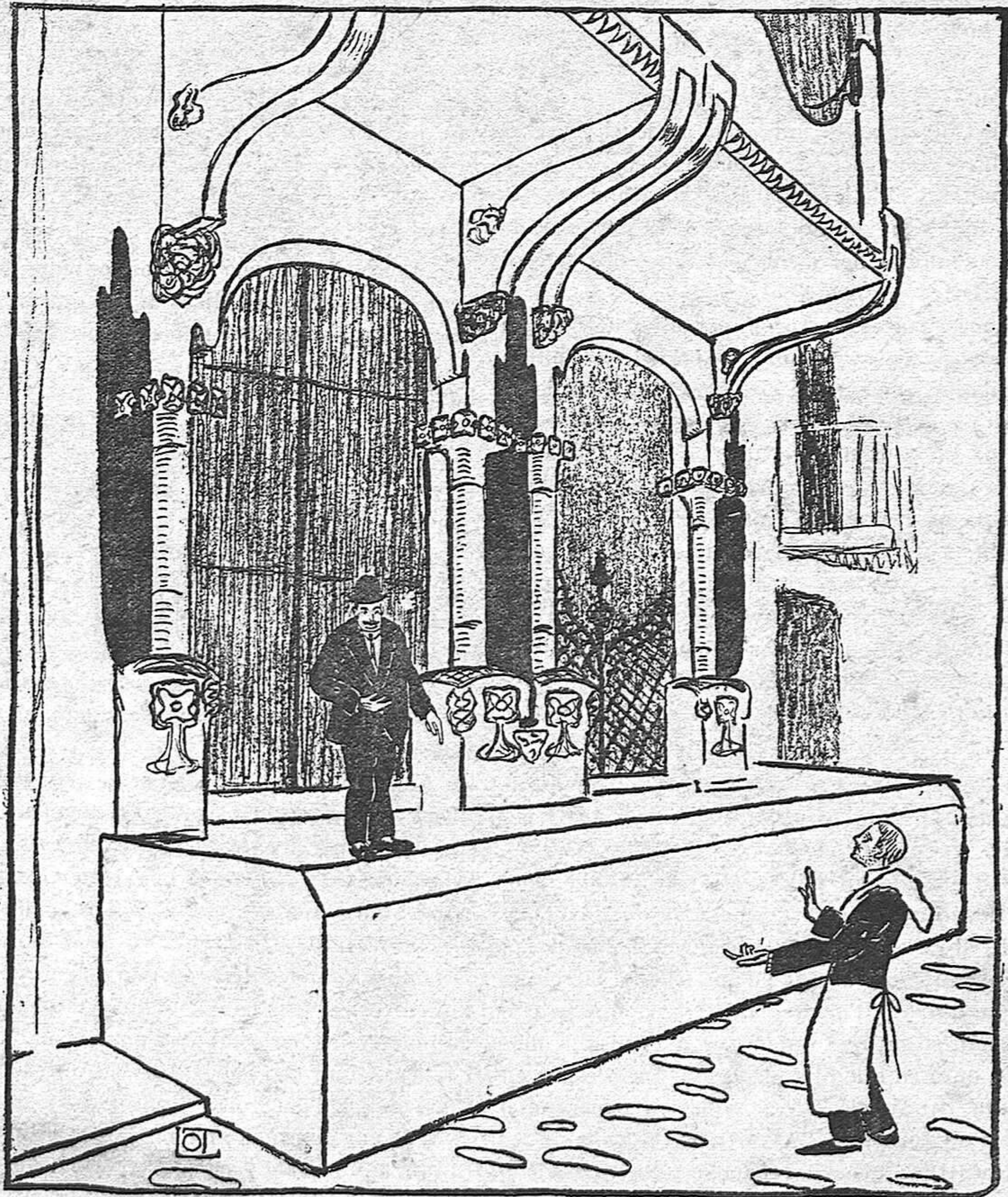

AQUAFORTS

REVISTA D'ART
■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :
C A D A
Q U I N Z E
: D I E S :

10 CÈNTIMS

— Esperis, senyoret, que ja li porto l'escala.

OBTIMISME

No sabem lo que ha passat; no sabem lo que ha sigut; no sabem com ha estat; però el fet és cert: *Girona s'ha sosmogut.*

Girona restava arrudida, Girona restava dormida, Girona restava inerta, Girona era morta.

Era maltractada i restava impassible, era bescantada i quedava freda, d'un fret de mort, era punxada i la sang no se li enverinava. Girona no's coneixia!

*

Heus-aquí que en la petita ciutat tant de la mà de Déu deixada, una colla de joves, impregnats d'un sant ideal de redempció, enamorats de les belles d'ella, dels seus jardins, dels seus rius, dels seus inagotables tresors artístics, de les seves dones hermoses, publiquen una petita i humorística revista quinzenal.

Heus-aquí com aquesta petita fulla, reasó de aquesta joventut entusiasta, portadora d'un sà optimisme, que encara no ha arribat als vinticin anys, ha tingut la sort, l'honor, de trencar els motllos vells i d'emportar-se'n cap a ella les rialles de la gent gironina i les ires d'uns quants paràsits que ni fan ni deixen fer.

I heus-aquí com per encant, que Girona desperta, sent que la sang li bull, que'l cor li bat i s'alça i es redreça, senyora i mestressa d'ella mateixa, i veu en l'horitzó, aquell mateix horitzó que tantes voltes vegé negre, l'aua redemptora de la seva felicitat.

*

Mes, per disort nostra, encara queden a Girona uns quants esperits migrats, porucs i covards.

Són els eterns pessimistes, són els que, ademés de no aportar el seu concurs a qualsevol que sigui l'obra començada, posen entrebancs a ella bescantant amb despit i d'una manera mesquina i a cau d'orella l'obra d'altris; són aquests que no tenen sang, que tenen por a l'empenta dels joves, encara que ells en siguin, que s'espanten de tota innovació i que voldrien encara que fossim en temps de l'Alvarez de Castro.

Nosaltres, els qui redactem aquesta revista, estem orgullosos de l'èxit, no perquè es nostre, sinó perquè representa l'enfonsament de les mi-

serietes, de les capelletes, d'aquesta vergonyosa manera d'ésser; perquè representa el començament d'una altra Girona, amb jardins més grans que'ls que tenim ara, amb palaus i passeigs, amb vida propia, respectada per tot-hom i envejada pel forasters; en fi, perquè és el començament d'una nova vida.

*

Aquests esperits corcats i xorcs, els desterrarem mentre nosaltres edifiquem la nostra Ciutat. Quan la tinguem vestida, quan sigui l'orgull de tots els gironins, allavors que tindrem alegria i sabrem lo que és treballar, els enviarem a cercar i mostrarem an ells, els envejosos, els estira-cordetes, la nostra Ciutat moderna filla de nostres amors i feta amb nostre suor.

Allavors, els direm com qui els dona una bofetada:

«Mentres la tingueu a vostres mans fou la seva vida un calvari. Mireu-la ara que riallera, que alegre, que jove! Si talment no sembla ella!»

I ara, llegidor, perdó si havem parlat en serio.

LA REDACCIÓ

LA NOIA PRESUNIDA - - -

La noia presumida esperava amb frisança el Carnaval, car li permetia expansionar-se i fer de les seves, sense que ningú hi parés esment.

Ah, si hem poguéu disfregar! — pensava dies abans la noia presumida. Mes, al moment se li acudia que per això fer li mancaven unes calces de noi i una gorra i una brusa i un cinturó de xarol i unes sabates apropiades i uns elàstics i un lloc reservat aont poguer vestir-se sense que la família s'enterés de res. I s'ho hagué de deixar córrer. Al cap de-vall tampoc li importava gaire cosa que per comptes d'un devantal de noi hagués de lluir una *jaqueta* blava, d'última moda, i que en lloc d'una gorra japonesa o jokey tingués d'anar guarnida amb un vellut a la testa. Si tot l'any hi vaig prou de disfregada! — es deia, entrant en reflexió, la noia presumida.

*

A la tarde del diumenge la noia presumida feu cap a la Rambla, la Rambla dels seus amors i dels seus ensomnis, la Rambla que tantost acabava de deixar a mig-dia i ja en sentia anyorança, la Rambla aont hi trobava refrigeri per a les passions i els desitjos que l'assedegaven...

Es feu fosc. L'animació augmentava visiblement. A les voltes ja hi havia empentes. S'apropava l'hora de la lluita... I la noia presumida reia, els ulls se li animaven i les galtes se li envermellien de satisfacció.

Tot de sobte, la testa de la noia presumida aparegué coberta per un mantell groc. Un jove galant l'havia omplenada de *confetti*. Oh, quin dolç contacte el dels paperets miraculosos! — murmurà. Després una mà va allargar un aparell lluent i va tota ruixar-la d'aigua-colonia. Unes gotes li relliscaren fins als ulls i els hi van cegar. I a l'ensemps que s'aixugaba unes llàgrimes, la noia presumida murmurà: — Oh, quin diví perfum l'aigua-colonia!

*

Per últim, la noia presumida no va pas poder resistir més temps la temptació; i cercant unes monedes que, premeditadament, portava a la cartera de mà, va comprar un paquet de *confetti*. Tot just l'hagué adquirit que'l jove galant se l'endugué tot damunt del seu capell.

Estavem en plena batalla. La lluita era empenyada. Crits aixordadors, imprecacions, empentes, parades, estretors, trepitjades, gestos com menaçadors, damisel·les que fugen barroeres i joves que les persegueixen amb cares de furia, soroll, desordre i confusió. Allò, més que res, semblava, era un manicomi.

I la noia presumida, en mig de tanta febre, no's cansava de murmurar: — Oh, quin dolç contacte el dels paperets miraculosos! Oh, quin diví perfum l'aigua-colonia!

*

La jornada tocà a la seva fi amb l'hora del sopar.

La noia presumida abandonà la Rambla i fou allavors que's sentí laçada pel cansanci de la esbojerrada lluita, i fou allavors que's vege la bruna faç totalment cambiada per la pols i la suor i els perfums, i fou allavors que's donà compte de que lo fet no corresponia, era impro-

pi del seu orgull, del seu egoisme, de la seva indomable presumció...

S'havia rebaixat tant, davant de la gent, que la cara li queia de vergonya i es confessava irredempta ella mateixa...

RENOM

ELS VELLS DE
LES GERMA-
NETES DELS PO-
BRES - - - -

EN JOSEP

UAN algú el convida a fumar, diu: — M'estimaria més que'm donessiu algun centim, car jo'm faig un tabac amb fulles de col seques i un secret, que's molt mellor que'l de l'estanc.

I per donar força al seu raonament fa enflairar la pipa.

Té la ferma creiença que si no's beu vi la sang se torna aigua, i com que a l'hospici solzament n'hi donen una mica els diumenges, tots els diners que arreplega se'ls gasta a la taberna del poble.

— Aneu molt lleuger i content, Josep! Sembleu talment un fadri de vint anys!

— Es la força del vi.

Ahir la Bona-Mare va enterar-se del secret amb que s'alegrava i rejuvenia el bon vell. La força del vi de la taberna fou tan potent, que a l'hora d'anar al llit tots els vellets encar [en Josep dibuixava bojes contradances i cap germana podia fer-lo descansar.

Ara l'han privat de sortir sol i està desconçolat. Per primera vegada en la seva vida una ombra de mort li entela els ulls i un afrós pessimisme amara les seves paraules.

— Què no hi fumem, Josep?

— Això s'ha acabat! Aquesta nit he caigut dues vegades del llit. Es la terra que'm crida, és senyal que La Seca no trigarà gaire a venir...

La Seca, és la Mort. Quin mal vi, pobre Josep!!

EN VENTURA

Com estava enganyat, vell amic!... En la claror somorta dels teus ulls malalts sols hi veia

la falsia, en els teus gestes balbs un encarcament hipòcrita i en el caminar saltironejant una fugida d'avar.

I quan t'havia fet almoina me n'arrepentia i i te despreciava. Tanta era la vivor per amagar les monedes en el lloc més recòndit de les teves vestimentes inverossímils, tanta la teva pressa en fugir lluny de mi malgrat el feix dels anys que't fan ajupir l'esquena.

I no ets pas aixís, bon Déu!... Que avui unes poques paraules m'han revelat la teva ànima senzilla i clara com la d'un infant. I la falsia s'és tornada bondat i lo que creia avaricia joia amorosa.

Cansat de veure't fumar amb una pipa de canya ennegrida i amb bec d'un llapiç buit, t'he fet l'ofrena d'una de nova de bruc lluentíssim. I m'has remerciat diguent: — Serà per les festes. — T'he fet una almoina més crescuda que les de consuetut i m'has respost: — Amb lo que guardo, l'hivern vinent ne tindré per comprar-me un abrigall.—

Com si els teus vuitanta cinc anys i mil malures poguessin resplandir moltes festes i passar molts hiverns... Anima d'infant qui veu allargar-se la vida, davant dels seus ulls àvids i brillants, com una carretera boja de llum i de promeses inextingibles...

EN MIQUEL

En la cama esquerra hi té una llaga purulenta que'l fa sofrir fa molts anys. I cada matí, quan s'aixeca, diu invariablement:

— La cama me fa mal... El temps canviarà!—

A mig-dia, el trovo ranquejant barroerament apressant-se per no arribar tard al dinar de l'assil.

— Com ho tenim, això, Miquel?

I el vellet, acostant-se misteriosament, com qui va a fer una gran revelació, contesta:

— La cama me fa molt mal... El temps canviarà!

I la terra i el cel, el sol i les estrelles, giren en tot instant al voltant del petit cercle de la llaga purulenta de la seva cama esquerra...

JOAN JOHER

LA FEBRE

A febre electoral té'ls seus símptomes, com totes les malalties. El que pateix una indigestió, té la llengua bruta; el que està en perill de pulmonia, té petament de dents; el que agafa la passa electoral, ha de tenir automòvil.

I el que no té auto, el lloga o demana que li deixin: Més o menys modestet, segons els graus de la seva febre.

El senyor Peyra, sortia amb un «Panardh» que feia por: 60 cavalls! En Cirici o el nostre perinclit D. Dalmacio, perquè no fos dit que no estaven enfebrats, si no'ls hi sortia l'auto per un cantó o l'altre, grataven... allí aont podien, i els hi sortia una tartana.

A l'Albertito també li va sortir l'auto: de defensa republicana; un contuberni de carret i de neumàtics; el d'en Pagans de Celrà. I anava per aquests mons de Déu fent propaganda. En Pagans, feia de chauffeur. Don Pompeus, de mecànic electorer. I an el candidat, el lligaven al darrera perquè no'ls hi caigués i el perdessin pel camí.

Ara que la febre electoral ha passat, es diu que an algún candidat dels que han anat a l'aigua, l'automòvil li ha resultat un mal grà sortit com a l'indret de l'ermilla.

Ha quedat... picat de la verola; que se li coneixerà força temps.

POTINS

AQUESTES modistes dels tallers alegres i juvenils amb que tenim la sort de comptar a tots els carrers de Girona; que porten la marxa de la moda; que moltes vegades ens fan pecar la ment pels escots intermenables que posen a les bruses; que a voltes les ondulants formes femenils per l'art d'elles marcades ens trastornen el cap; aquestes modistes que porten l'alta i la baixa de lo que fa la joventut gironina, diguem-ho ben alt: han comprat AIGUA-FORTS.

AIGUA-FORTS, doncs, ha fet sa entrada triomfal al temple de l'estisora i ha omplert de rialles, de sanes rialles, a tots els tallers de modistes de la nostra ciutat.

Ara, que això duri i demà festa!

No es pot pas negar que al carrer de l'Argenteria hi fan estada la Bellesa i la Gràcia. L'hermosor és peculiar en les seves damisel·les.

I és clar, els galants enamorats també hi abunden.

Fins ara un ni havia que tot el sant dia deambulava davant de la font pública.

Per cert, que si hi haguéssim tingut coneixença, li hauríem dit que per ell, com per nosaltres, la cosa està perduda.

A certa nena, *muy mona*,
d'en Maura ex-futur parenta,
deia un dia tota atenta,
una amiga molt bufona:
— No fareu bona parella,
ell tan alt i tu tan baixa;
jo trovo que això no encaixa.—
A lo que respongué ella:
— Com que ell ne porta galons,
ja veuràs com s'acomoda
posant-me un capell de moda
i alçant-me un pam els talons.

AQUELL Cupido tan entremaliat està jogant amb l'un i l'altre que és una delícia.

Ara és en Corominas, el nostre artista, que ha tingut la sort o la desgràcia (ell ho sabrà) de quedar fletxat d'una *Numancia* ingenua i sentimental.

Els dos, ell i ella, es diu que hi venen bé.

QUI anant a Correus — i qui diu a Correus diu a l'Institut o a la Catedral o al Palau de Justícia — pujant dels «Quatre Cantons» aixequi l'esguard, la veurà darrera d'un balcó tota acaferada en fer puntes al coixí.

Això a l'hivern; a l'estiu les puntes es fan a Malgrat.

Consti que la nostra puntaire és la *mas bonita* que admirem tots els vespres a la Rambla.

SABEM que una nena que'ns evoca les figures aristocràtiques d'en Néstor de la Torre, està enamorada d'un simpàtic jove de quota.

L'altre dia en el cine, ella, pobreta, se'l mirava amb uns ulls encesos que prou bé deien l'amor seu.

Ell se'n adonà.

L'enhorabona.

TOTS els matins, a les vuit, i totes les tardes, a les dos, creua la plaça del Vi, segueix pels carrers d'Abeuradors, de la Neu, de la Cort-Reial i de les Ballesteries, i al cap-de-vall, es fon dintre'l caixó de una escaleta de migrades proporcions.

Tots els mig-dies, a les dotze, i tots els vespres, a

dos quarts de vuit, passa pels carrers de les Ballesteries, de la Cort-Reial, de la Neu i d'Abeuradors, travessa la plaça del Vi i desapareix per la gran portalada d'una casa d'antiga noblesa.

Si la trobeu, vos saluda, mig avergonyida. Ella és tan bella com modesta, tan bonica com senzilla, tan hermosa com recatada.

Els diumenges al vespre — és l'únic dia que s'hi deixa veure — triomfa a la Rambla amb la tendresa de la seva faç puríssima, la blavor dels seus ulls lluminosos i la simplicitat de la seva corpra immaculada...

Hi hà qui l'anomena la *Casta*.

Nosaltres li hem donat un nom espiritual. Es diu... la Ben Plantada!

Anc que ella no passi recados, és la *recadera*.
Anc que ella no sigui rossa, és la *rosita*.

Anc que ella no s'hagi casat, és *mare* de les que amb ella treval·len.

Qui és?

A Paris qui ha visitat el *Bois de Boulogne*, qui ha passat al llarg dels *Champs Elissées*, qui ha deambulat pels *grans Boulevards*, qui ha freqüentat les carreres de *Longchamps* haurà vist que'l pentinat adoptat per l'*élite* és el riç penjant al costat de la cara.

A Barcelona qui ha anat al *Passeig de Gràcia*, qui ha caminat per les Rambles, haurà vist que les elegants com diria *El Dia Gráfico*, llueixen també el riç de moda.

A Girona, diumenge i en nostre petit *boulevard* de la Rambla, un riç joganer es deixà veure.

Qui el lluïa era una xamosa nena, de cara bruna, ulls negríssims, hermosa i bonica.

Amb ella aniríem a la Gloria!

SÓN tres, com les Gràcies de Rubens.

Les tres, boniques i baixetes d'estatura — els testos s'assemblen a les olles —; les tres, porten serrellet i són, en el vestir, l'última paraula de la moda — per alguna cosa s'és modista —; les tres, són escèptiques.

En materia d'amor, la petita passa al davant de la més gran.

Elles, sense mourers del seu balcó, veuen, a l'hivern, com torren castanyes a l'Areny, i, en tot temps, si entren un nafrat al *Dispensario Municipal*.

Són tres; les Gràcies de Rubens...

ELS de quota porten pantalons de seda, fumen fi i van al teatre totes les nits.

Observeu-los: al vespre, a les 7, prenen el *vermouth* a cà'n Norat; a les 8, a sopar a Italians; a dos quarts de nou, el *Dimoni* els hi treu la pols de les sabates; deu minuts després, en Vila els hi serveix el *moka*,

i a *las nueve en punto* — així resen els cartells i ells són disciplinats — ja són tots al Principal ocupant seient en qualque llotja de platea o del primer pis.

Sovint els binocles de les dames i dametes s'encaren amb ells.

Fan goig, a fe...

EL nou Interventor d'aquesta Sucursal del Banc d'Espanya, té deu fills.

Que Déu els hi conservi amb salut.

Com més serem, més riurem!

LA *Adelita* — així, en castellà, que fa molt fi i an ella li agrada més — per no canviar de costum, ha canviat de xicot.

Tenim entés que per a aquest estiu ja en té un parell més de preparats.

D'això sí que se'n pot dir: en ple triomf...

AIGUA-FORTS

N «aigua-fort» dolent.

Aquesta setmana passa-

rem — es a dir passaràn — a cobrar-vos la subscripció a la nostra Revista, per lo que correspon al més de març.

Preguem que an el cobrador no se'l faci tornar masses vegades a un mateix lloc.

Perquè... *se dan casos.*

DIUMENGE a la tarde, confiant en la seriosa informació del nostre *Brusi* i més encara semblant aquell solt, oficiós, varem fer camí cap a «Athenea» per a assistir a l'inauguració de l'exposició de retauls i quadres antics i disposats també a oír *musica da camera*.

Però a «Athenea» no saben mai les coses del cert, i ens trovarem que la música s'havia suprimit perquè'ls executants no eren anats a aquella casa.

I tan frescos!

PER sort, a Girona no coneixem cap anglès, es a dir, d'*inglesos* en coneixem molts, però no'l parlen.

D'altra manera, de l'articulista que profana la llengua de Shakespeare des d'*El Heraldo de Gerona* escriguent *The times it is moni* ja no se'n parlaria gall ni gallina.

Time is money senyor articulista. Aixís senzill.

Perquè quan no se sab una cosa, no s'escriu.

O se fiquen els peus a la galleda, com aquesta vegada!

LES eleccions a diputat a les Corts d'Espanya, han sigut favorables a D. Eduard Fernández del Pozo.

AIGUA-FORTS, com varem dir en el número passat, és dels que guanyen.

En conseqüència, saludem des d'aquestes planes al nostre diputat i desitgem que la seva gestió en favor del districte sigui encertada i faci posar riallera la faç dels gironins.

Del contrari, picarem fort.

FA dos sessions que a l'Ajuntament es llegí un ofici convidant-lo per a concórrer al *Via-Crucis* que's cel·lebra tots els diumenges a la veïna montanya del Calvari.

El senyor Quintana, amb igual serietat que quan se sentava als escons de la Diputació, digué: — Opino que l'Ajuntament hauria de designar a un regidor per a que'l representés en tal acte religiós. Jo proposo que'l designat sigui el senyor Martorell.

L'al·ludit, per tota contesta, recità els versos d'en Zorilla: *Si es broma, puede pasar, etz.*

L'Alcalde, els regidors, el públic i fins l'immutable Canadell, encara riuen...

ENS hem proposat canviar les costums i ho lograrem. Ara actualment hi hà a Girona un problema a resoldre, una qüestió interessant i difícil.

Es tracta de la plaça mercat.

Fem memoria que hi hà una informació oberta, i al comerç que li és de capital interès el fer la plaça a un lloc o a l'altre, té'l deure de concórrer-hi.

Què no ho fa? Allà ell.

Mes, que no cridi després, ni xiuli ni protesti; perquè allavors nosaltres riurem.

TENIM entés que'l nostre flamant Ajuntament ens vol fer feliços.

No'n té prou amb una plaça mercat, que ara ens vol dotar d'una guardia municipal numerosa, vestida amb trajos llampants.

Però lo bo del cas i que nosaltres aplaudim, és que n'hi haurà de montada, i portaràn cascos de metall i plumes blanques.

Es més: diuen que ja han demanat preus a Barcelona per quatre parells de cavalls... de cartró.

Això serà Xauxa!

ELS serenos són incorregibles. Totes les nits s'ou lo mateix: *An lavado sea Dios! Las dose y medias, sarenu!*

Aquest hivern varen arribar a cridar: *Nievandu!*

I de la nostra parla, què se'n fa?

AVUI fa quinze dies que a càla Ciutat varen pendre mida als joves compresos en el reemplaç d'enguany.

Al fer-se a un d'ells — creiem que era el nombre 89 — la pregunta de si tenia quelcom per a al·legar, va respondre: — Si senyor, han de rectificar-me la filiació, perquè m'hi han posat *jornalero* i soc *ebanista!*

DIJOUS que ve és Sant Josep, el gloriós patriarca, model d'esposos, de pares i de fusters.

Diu l'adagi que de Joseps, Joans i... n'hi hà per totes les cases.

Aixís és que per endavant desitjem a tots un felicitat, rublert de sanes i alegres emocions.

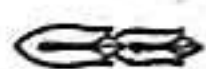
I que per molts anys.

Lo bó sempre es fa esperar.

El calendari de pronòstics amorosos que oferírem publicar en aquest número i que guardem com un tresor dintre la nostra caixa de cabals, no'l podem fer cabrer, per més que estreyem, el dia d'avui.

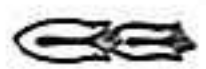
Anirà d'aquí quinze dies... amb caricatura i tot!

CULLIT al vol.

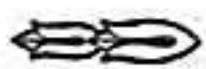
— I tu que't dius catòlic, apostòlic i romà, has votat an en del Pozo? — deia un jaumí a un regionalista.

— Sí, però ja penso confessar-me'n.

Acàla Ciutat estàn posant reixes de ferro a la entrada.

Sempre ens ho va semblar que an aquella casa acabarien per tancar-los!

ELS elements progressius del districte d'Olot, desitjant lluir se, han aplicat el 606 a un dels candidats que allí es presentaven a la lluita electoral.

Si senyors, 606 és el número de vots que, segons dats oficials del Govern civil, ha obtingut el candidat republicà

Lo qual vol dir que amb els olotins no s'hi poden gastar certes bromes.

GIRONINS, dintre poc temps, qui sab si passats pocs dies, haurà de succeir, fatalment, una cosa, que si bé farà riure a molts, als més ens farà plorar i a totes desesperar.

Es el cas que aquest Carnaval un jove acabà el perfum que portava dintre d'una ampolla i que a les voltes de la Rambla l'havía tot llençat damunt de les dames valent-se d'un pulveritzador, i anant-se'n a casa seva s'apoderà d'una altra ampolla ont hi havia també un líquit flairós per a ús del seu pare.

El jove tornà a la Rambla i vingà arruixar del nou perfum a totes les damisel·les.

Però ara ve'l bó: lo que contenia aquesta ampolla — i això ens ho ha contat el mateix pare — era *Loción Capilar*, o sigui el suc miraculós que fa desaparèixer la calvicie amb la creixença de nova cabellera.

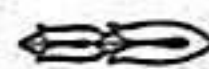
Horror fa el pensar que totes les nostres conegudes i desconegudes varen rentar-se la cara amb *Loción Capilar*!

Perquè l'ampolla tot just era encetada!

I dona molt bon resultat!

No més d'ensenyar-la a la pell, al més ja's té bigotí... i barba... i tot es desfà en pèl, anc que aquest no passi de moixí...

Horror!!!

EL Norte, diari jaumista de la capital, ha caigut des d'un quart pis i ha fet soroll.

En l'edició del passat dimecres va publicar el següent telegrama, en la secció de *Provincias*:

«Las elecciones en Sort-Viella.— En el valle de Arán, que forma parte del distrito de Sort-Viella, el candidato liberal don Emilio Riu alcanzó 300 votos de mayoría sobre el carlista barón de Permisán.

»Según noticias de Sort, confíase que el señor Riu obtendrá en la totalidad del distrito una inmensa mayoría sobre dicho señor barón de Permisán, a pesar de que los agentes carlistas compraron muchos votos y varios curas ejercieron múltiples (*coacciones*?), acompañados por individuos de los requetés jaimistas de Barcelona.

»Las músicas recorren las calles de la población, aclamando a don Emilio Riu.»

NOTES D'ART

CONTINUA oberta al públic l'interessant exposició de quadres i retauls antics, organitzada per la societat «Athenea».

Tot bon ciutadà té'l deure de visitar-la.

* * *

Avui, a les nou i mitja de la nit, tindrà lloc en la sala d'«Athenea» un concert de violoncel, qual execució anirà a càrreg del jove i notable artista en Ricard Matas.

Tenim molt bones impresions de la tècnica d'aquest jove estudiós i no hi farem falta.

* * *

La companyia que actua en nostre Teatre Principal ha posat en escena «La cena de las burlas», «Doña Clarines», «Madame Pepita», «Lo que no muere», «El Abuelo» i ahir ens tenien anunciada la famosa obra d'en Benavente «La Malquerida», però la Societat d'Autors els hi prohibí representar-la.

La companyia és fluixeta, no obstant haver-hi bons actors com la senyora Delgado i el senyors Javaloyes i Morera. Principalment en «El Abuelo» fóra de la senyora Delgado, dels senyors Morera i Hornos i en algún passatge el senyor Javaloyes, va anar força malament.

De totes maneres, als preus reduidíssims que's paguen no's pot ésser exigent. Aconsellem als gironins omplenin cada dia el Teatre, ja que les obres que'ns donen a conèixer sols les podem fruit de tant en tant i és de lo millor del teatre castellà contemporani.

Redacció i Administració: Rambla, 29, ters, segona.

IMPREMTA DALMÁU CARLES & COMP. - GIRONA.

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11

KIN-TONANTISSEPTIC
per a fer creixer el cabell

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra**Cucurull--**

— SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Francisco**Massot**MERCERIA NOVITATS
VANOS OMBREL·LES

ARGENTERIA

Celler Llach

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

Busquets i Llapart Ciutadans, 5 - Ferreries Velles, 6
GIRONA

Compra-venta de valors

Ordres de Borça

Negociació de cupons

Comptes corrents i dipòsits

Giros i canvi de moneda

TELEFONS: Urbá, 88. Interurbá, 53

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

Dalmáu Carles & Cie

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

**Drogueria d'en
Victor Sarquella**

No's fan regals

Genres purs

Preus econòmics

PROGRES, 21

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Raimonda Creuhet

Berrets de totes menes

Trajos per a nins

Corbates, elastics, &c.

Saló de Modes

RAMBLA, 29

La Clauneria d'en

Ramon Boix

es trasllada al

Carrer de les BALLESTERIES, 17

FARMACIA I
PERFUMERIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Fotografia -

de

Joan Corominas

Retrats artístics

PONT DE PEDRA

Francisco Solá

Optica i Joieria

CASA DE CONFIANÇA

RAMBLA